

Klepetavka je dobro vedela, kako je bilo z njeno goljufijo. Čakala je v ulici, koder sta spela Konopaska, pa si je hotela vzeti svoje golobčke. Ko je pa videla, da ju spremlja policaj, se je skrila, pa se ni več oglasila pri nji. Krenila je na ogelni trg, tam sedla in prodajala druge svoje stvari. Golobčkov pa ni bilo več. In hočeš ali nočeš — ni več tožila po njih.

Približala se ji je Modra žena. Klepetavka pa se je delala, kakor bi ne bila ničesar zakrivila.

Pa je pristopil k njej policaj in ji velel, naj vzame koš in gre ž njim na policijo.

Tedaj je pa zagnala Klepetavka krik in vik, hotela je Modro ženo opraskati in ogrizti, pa je napravila tak dirindaj, da so se vse branjevke zgrnile okrog nje.

Pa ji ni vse nič pomagalo. Policaj jo je tiral pred sabo in se ni zmenil za njeno zmerjanje.

Modra žena se je pa ž njimi vred vrnila na mitnico. Klepetavka je tajila. Žena je vedela, da je imela mnogo perjadi. Ni se mogla izkazati, da je na mitnici od nje plačala. Govorica na cesti je tudi pričala zoper njo. Trdovratno je lagala in ni preostajalo drugega, kakor da so jo sodili. Zagrozili so ji pa še prej, pa je priznala, da bi se izognila hušjim posledicam. Globo je morala sama plačati. Za to, da je zakrivila sleparstvo pri dečkih, je bila poslana domov po odgonu. Sedela je nekaj dni v ječi in je izgubila pravico do branjarije.

Klepetavka se je jako jezila na Modro ženo. Ali ta si ni ničesar storila iz tega. Vesela je bila, da je otela nedolžna dečka, in radovala se je nad hvaležnostjo nedolžnih otrok.

Povedati jima je morala, kako se pravzaprav imenuje. Modro ženo je ne bosta imenovala, ker je to zdevek, in sramovala bi se, ko bi je ne čislala.

Povedala jima je torej, da je bila krščena za Katro in da se piše Beneš.

Pa sta jo prosila, naj gre ž njima vred k materi, in sta jo silila toliko časa, da je res šla.

(Konec.)



## Kalin.



akor vetrovi so prijadrali škrlatni kalini po jasnem obzorju, nad vasjo in nad poljem in so se ustavili tik gozda na vitki smreki. Jesen je že bila, listje je odpadalo. Vsenaokoli je vladal mir. Pa so prišli v škrlat oblečeni svatje in so razveselili naenkrat vso okolico. Oddaleč so prijadrali in vse polno lepih spominov so prinesli s sabo...

S pipico v ustih je sedel ded Matija kraj svoje kolibe in je pušil zadovoljno. Vesel je bil, da se je podala majhnemu Tončku, ki se je igral kraj ceste, tako lepo pisana čepica; zakaj to čepico je bil kupil on sam za svojega vnučka.

Završalo je v zraku, zašumelo je — jata rdečih kalinov je prihrumela

kraj vasi. Ded Matija je vzel pipico iz ust, strkal pepel iz nje in poklical glasno:

»Ej, Tonče, Tonče! . . . Pojdi no sem, ti nekaj pokažem! . . . Slišiš, ee?«

Dvignil se je ded težko s klopi, pipico v rokah, globokoupognjen in ves star; oziral se je proti drevesu. Vse rdeče je bilo tam na vrhu, glava ob glavi: ponosne, v škrlat odete prsi. Semintja so se zibali ponosni gospodiči, bili so kakor na prijetnih gugalnicah. Ded jih je opazoval in se jim nasmehnil zelo vesel in zadovoljen.

»Pojdi no pogledat, Tonče, pojdi, kaj pa čakaš! Hitro, hitro, da ne odleté!«

Na cesti je bil Tonče, pa ni slišal deda. Tako je bil zatopljen v hišico, ki jo je zidal s spretno zidarsko ročico. Vsa lepa in majčkena je bila ta hišica: imela je lepo rjavo streho, majhen dimnik in zelena, smešna okenca. Tako lično in majhno je bilo vse, da se je Tonetu srce smejalo samoodsebe. Ljubil je to hišico, ta lepo izrezani dimnik, ta majhna, zelena okenca, to rjavo, snažno strehico . . . Skozi majhne duri bi šel sam v njo, počenil bi tja k majhnemu, zelenemu okencu, kukal bi skozi in bi dražil deda: »He, ali me vidite? . . . Ne najdete me ne, čeprav ste tako resni, vi dedek mali . . .« — Da, skrtil bi se v to majhno hišico in bi dražil deda . . .

Ko je pa ded vtretjič zaklical, je planil Tonček kvišku in se ozrl plašno naokoli. Videl je deda, kako strmi proti drevesu, in strah ga je bilo.

»Poglej, tam-le so. Čisto rdeči so kakor kri.«

Tonče se je razkoračil kraj deda, dejal je roki v hlačna žepa in je gledal tudi sam na drevo. Res, nekaj čudovitega je bilo tam. Polno živordečih gospodičev se je zibalo na tenkih, prožnih vejah — čisto v vrhu. Čebljali so malo, čisto malo, samo smehljali so se poredno, Tonče je pa smeh celo razumel: »Ali nas vidiš, fantè? . . . Pa se še ti ziblji tako prijetno, če se moreš . . .« — Slišal je Tonček njihove zlobne nasmehne in je strmel z jezo v srcu nanje. Vsi gosposki, lepooblečeni, so bili tam gori, kdové, odkod so prileteli — pač iz Indije Koromandije, o kateri je ded že tolikokrat pravil.

Prijadrala je zopet nova truma. Vesela, razposajena, vsa s solnčno lučjo oblita. Zakaj solnce samo jih je bilo veselo. Ponosno se je pridružila tudi ta truma svojim gosposkim sodrugom in je prisedla. Snažni, prav po svatovsko so bili oblečeni in se niso zmenili za ostali svet. Visoko na vrhu drevesa — kdo jim kaj more? . . .

»To so kalini,« je razlagal Tončku ded, »in ostanejo čez zimo pri nas. Ampak kakor so lepi, so zelo neumni in lahko se ujamejo.«

Začuden se je ozrl Tonček v deda:

»Lahko se ujamejo? . . .«

Ne, to ni mogoče . . . Tam visoko na drevesu, gosposki, rdeči, pa da bi jih človek ujel? Vsi rdeči in ponosni — pa da bi bili tako neumni? . . . Ne, ne, to ni mogoče. Ded se prav gotovo motijo. Zleteli bi kalini, če bi jih mislil prijeti, odjadrali bi naprej, nad vasjo, nad gozdi in polji, vedno naprej, v Indijo Koromandijo . . .

Polagoma so odletavali kalini z drevesa. V oddelkih so švigali proti gozdu, vun iz vasi. Lepo jih je bilo opazovati, kako so rdeči in svatovsko-oblečeni rdeli v solncu in izginili v gozdu. Le majhna truma je še ostala. Zibala se je razkošno na gibkih vejicah, smehljala se je hudomušno in je čebljala.

Tonček se je okrenil k dedu.

»Kako, ste rekli, da se lahko ujamejo?«

»Ej, saj ti nisem rekell... Sitnost grda, ali misliš loviti? Ujamejo se lahko, pa je treba vendar zvijače. Brez zvijače se ne opravi prav nič pri takih rečeh... Pa tudi tebi, Tonček, ni treba loviti!«

Tonček pa je deda prijel za rokav.

»O, dedek, povejte no, kako se ujame kalin! Povejte. Čisto nalahno, da ne sliši kak drug človek... Saj boste povedali, vi dedek, ki ste tako majhni in pridni, kaj ne, da boste povedali! Jaz bi tako rad imel takega rdečega ptiča. V okno bi ga dejal, ded, veste!... Majhno bi skakljaj: hop! hop! hop! — lepo, kaj ne?«

Zrl je Tonček dedu naravnost v oči in ga je prosil. Ded se je končno omehčal in se je dal preprostiti.

»Tonček, Tonček!... No, na limanice se ujamejo. Sedaj pa imaš.«

Prestrašen se je zdrznil Tonček.

»Limanice?! Kaj pa je to? Kako se pa to naredi?... Razložite, dedek, ker ste pridni in majhni!«

Stegnil je Tonček desnico in je pobožal dedka po velih licih. Njegove oči, otroške, velike, so iskale usmiljenja in dobrote. Ded je sédel zopet na klopico, vzal je vivček iz ust in si je posadil malega Tončka na kolena. Ta se ga je ovil z roko okoli vratu in se je dotikal z glavico njegovega obraza.

»Dedek, povejte!«

Ded je zakašljaj hripavo, pljunil je v tla, nato pa je pogladil s staro roko kuštrave Tončkove lase in je dejal:

»Nič se ne boj, Tonček, še jutri boš imel kalinov. Jaz sam bom nastavil limanice. Zelo lepo bo res, ko ga boš imel. Rdeč, debel, bo skakljaj po sobi in bo pobiral drobtine. Ko se ga boš pa naveličal, ga izpodiš — hajdi vun!... Kaj ne, tako bi rad?«

Prijetno je bilo Tončku, da je ded tako lepo govoril. Res, mora ga imeti, kalina, rdečega in smešno gosposkega. Kako krasno bo to!... V tihi, mirni izbici bo živel, kraj njega, kraj malega Tončka: rdeč, z debelim kljunom; Tonček ga bo pa božal po živobarvni suknjici: »Revček gosposki, nikar se ne boj! Saj te ne bom ubil...« — Tolažil ga bo, kalin bo pa poletel dedku na ramo, uščipnil ga bo z debelim kljunom v nos, v lica. In Tonček se bo smejal na glas, samo zato, da ga bo slišal ded in ga karal: »Tonček! Zakaj se smejiš, grdoba?« — Cip! cip! cip! — bo odskakljaj kalin po tleh, plašen malo, neroden, a vendar gosposki, zelo našopirjen. Tonček pa za njim — cip! cip! cip! Dražil ga bo malo in ga imel za konjiča: »Hi, lucka! Tihot! Hi-i-i!«... Poganjal bo kalina, majhnega, rdečega ko-

njička, dedek pa bo sedel za pečjo, pipico v ustih, smehljal se bo malo in bo kašljal hripavo...

Tako je mislil Tonček in je komaj čakal večera. Slutil je nekaj lepega in čudovitega, kar mora priti vsak čas, in bal se je, da bi ga ta slutnja ne varala. Zakaj ponosni, rdeči kakor kri, so jadrali kalini po jasnem azurju; švigali so z drevesa na drevo, nad celo vasjo, nad polji in nad njivami, vedno naprej, iz kraja v kraj. Smehljali so se poredno malemu Tončku in so ga dražili: »Ali te imajo skomine? ... Pa se še ti imej tako gosposko kakor mi — revček!...«

Drugo jutro navsezgodaj se je zgodilo nekaj čudovitega. Lahnih korakov je vstopil ded v Tončkovo spalnico, tiščal je nekaj rdečega, nekaj živega v dlani. In to živo, to rdeče je čivkalo žalostno, zbežalo bi bilo rado.

»Tonček! Vstani, kalina sem ti prinesel.«

Kakor blisk je bil Tonček na nogah. Mencial si je še zaspane oči, držal je dedka za rokav.

»Spustite ga, da zleti! — — Kje ste ga pa ujeli? Ali na limanicah?«

»Da, na limanicah, Tonček.«

Spustil je ded kalina iz roke, da je sfrfotal po izbi. Tončku se je zdel tako lep in vesel, da se mu je glasno zasmel. Rdeč, živ piruh je bil to — ravno v okno se je zaletel.

»Ubil se bo!« se je prestrašil Tonček in je stekel k oknu. Ujel je kalina, a izmuzal se mu je in se je zaletel zopet v steklo, padel je na polico, dvignil se je in zopet butal — —

Ded se je premislil:

»Ne, dajva ga rajši vun! Naj bo zunaj. — — Tu bo poginil, če bo tako butal v steklo.«

Odprl je ded okno, in kalin je zletel vun. Zamigljalo je visoko v zraku, rdeče, gosposko, in je izginilo za gozdom. Vesel je bil tega Tonček, vesel, da je rešen ubogi kalin in da bo lahko živel v prostosti...

Od tistega časa naprej ni Tonček nič več prosil deda, da bi mu lovili ptiče.

Cvetinomirski.



## Nad jazbeca.



epi so dnevi jesenski, ko plačuje dobra mati narava marljivega poljedelca. Vse svoje darove mu siplje v naročje v zahvalo za skrb, ki ji jo je posvečal tekom leta. Toda v tem času splošne zadovoljnosti se pa zgodi pogosto, da se začne marsikateri štirnogati gozdni prebivalec vmešavati v pravice poljedelčeve in zahteva kar meninič tebinič svoj delež. Toda kmet se trdno drži svojega, in tako nastane med gozdnimi prebivalci in med človekom spor, ki napravi opazovalcu pogosto mnogo radosti. Tak dobrovoljen humorist, ki zabava za nezatno plačilo, je, na primer, jazbec. Saj vam je znano to ime? Tista siva žival z belo progjo po hrbtu, ki se prikaže šele na večer, tista zabava nehote.